

1.

### **Chovám své naděje**

v jádru hroutící se hmoty  
a obavy jen lehce krouží jak komáři  
okolo krvavých skvrn na bílé pláni  
oddávajících se duší.

Jsem oblak dýmu a tepu azurem,  
tvarován vichrem, křižován bouří,  
propocen deštěm,  
pohlčen do slunečních zástěn.

Jsem nadroben do života,  
byl jsem roztříštěn svým zrodem,  
hledám střepy svého štěstí,  
hledám dary do hrobu své smrti.

Toulám se po spirále z paměti do nepaměti  
a na pomníku mých žebravých dlaní  
hledám čáru,  
která vepsaná v nich není.

2.

### **Až vyprší má slova**

do kamene v sobě,  
v ornamentu nitra  
najdu si svůj hrob.  
Až odejdu v pouštní čas,  
až mně strhne hvězdy jas,  
až mně vezme Ďas.

**V člověku se perou lidi**  
a Bůh mžourá mezi nimi.  
A tak spolu já a On,  
šaškové a vládci,  
trestanci, milenci,  
soudci, slepí střelci,  
válíme se v obhroublém,  
stěží trochu elegantním,  
doživotním kotrmelci.

## **Scházím po dávno mrtvém svahu.**

Kus nevábné minulosti  
leží na zlatých deskách stolu  
s pavoučíma nohama  
pod lustrem z uhnílého pařezu,  
svítícího z rozpadu  
a pro mé přání osvětlit zánikem.

Mám železné klouby a plastické prsty.  
Listuji slovy tichého zbloudění,  
tiššího zastavení  
a neslyšného pádu do sklepení.  
Dál známe jen orgastické šílenství  
v kobkách tak těsných,  
když zabalené v pavučinkách fikce,  
dítě moje, nakožené z Mléčné dráhy,  
přestáváš ohmatávat zdivo  
a slabou ručkou prorážíš sklo do noci.  
Volná a nebezpečná místa  
nemůžeš procházet  
se slzou na vlastní hrudi.  
Skla se ostře zazubí  
při výpadu ze špatného směru  
a když chceš rukou opírat se...,  
nech ta černá okna.  
Nech černá skla překážet.